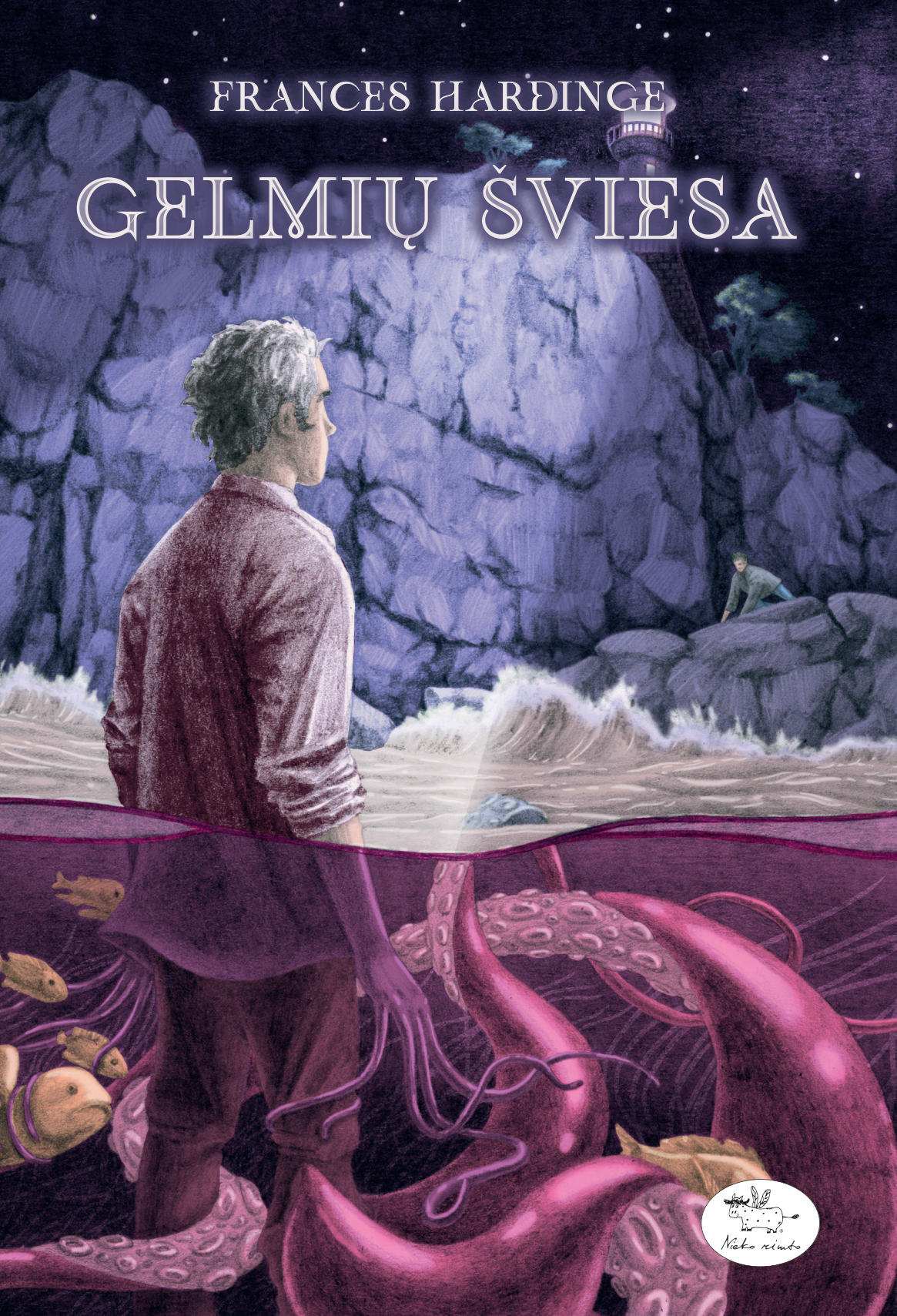

FRANCES HARDINGE

GELMIŲ ŠVIĖSA

GELMIŲ ŠVIĖSA

Versta iš:
Frances Hardinge
DEEPLIGHT
Macmillan Children's Books,
London, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Frances Hardinge, 2019

© Iliustracijos, Lena Klyukina, 2022

Pirmą kartą anglų kalba 2019 metais Didžiojoje Britanijoje pavadinimu
Deeplight išleido *Macmillan Children's Books*, kuris yra *Pan Macmillan* leidybos ženklas
ir priklauso *Macmillan Publishers International Limited* grupei,

Londonas, Jungtinė Karalystė.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Macmillan Publishers International Limited*,

Londonas, Jungtinė Karalystė.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2022

© Leidykla „Niekio rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-875-4

Frances Hardinge

GELMIŲ ŠVIĖSA

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2023

Autorės pareiškimas

Kuriant šią knygą buvo pažeisti fizikos dėsniai. Tiesą sakant, aš kikendama juos klaikiai iškraipiau ir iš esmės perkūriau.

Skiriu Ellai ir kitiems Nacionalinės kurčiųjų draugijos Jaunimo patarėjų komiteto nariams

GALINGIAUSI MIRIAĐO DIEVAI

Rijikas

Pilkaapsiaustis

Šarvuotasis Princas

Slapūnė

Stiklinis Kardinolas

Dolora

Kalmadotas

Raudonasis Liūdnis

Keturveidis

Rinkėjas

I Ž A N G A

Sakoma, kad galėtum tūkstančius kilometrų plaukti palei Miriado salų grandinę – nuo šerkšnotų šiaurinių krantų iki vešlia žaluma apaugusių pietų salų. Sakoma, kad salyno gyventojai panašūs į raudonus krabukus, bėgiojančius pakrantėmis, jie užsigrūdinę, karštakošiai ir vandenyje jaučiasi taip pat gerai kaip sausumoje.

Sakoma, kad vandenynas aplink Miriadą pakvaišęs. Jūrininkai pasakoja apie didžiulius verpetus, praryjančius laivus, apie netikėtai į paviršių plūstelinčias dvokias ledines sroves, nuo kurių plaukiantiesiems sustoja širdis. O juodi debesys giedrame danguje gali atsirasti iš niekur nieko.

Sakoma, kad po tikrąją jūra glūdi šiurpi košmarų karalystė. Kai Pojūrė išriečia kukšterą, viršutinė jūra įsisiautėja.

Sakoma, kad Pojūrėje gyvena dievai.

Apie Miriadą daug šnekama, ir visa tai tiesa.

Dievai yra tokie pat tikri, kaip kranto linijos ir srovės, ir tokie pat negailestingi, kaip vėjai ir verpetai. Stiklinis Kardinolas savo skaidriais čiuptuvais traiško burlaivius. Raudonasis Vienišius plūdurioja vandenyje lyg kraujo klanas. Kalmadotas staugia išžiojęs burną, pilną aštrių it skustuvai dantų. Dolora iriasi judindama kelias dešimtis žmogaus kojų. Slapūnė tyko ramiose gelmėse, užsiklojusi plaukais, primenančiais gyvates. Retsykiais kuris nors jų išnyra iš Pojūrės į blašią dienos šviesą, praryja kokią škuną, suskaldo prieplauką ir apsigyvena visų mačiusiųjų košmaruose. Kai kurie tai daro dainuodami.

Šimtus metų dievai, keldami siaubą ir pagarbą, viešpatavo Miriade, ir kiekvienas turėjo savo teritoriją. Siekiant numaldyti dievus, vandenims buvo aukojami žmonės, o ant laivų buvo piešiamos akys, maldaujančios pasigailėti. Taigi žmonės tarnavo dievams, jų bijojo ir juos garbino.

Bet vieną dieną dievai susikovė.

Visą savaitę jie draskė vieni kitus į gabalus, jūra bangavo ir maišėsi vanduo, žuvo šimtai salyno gyventojų. Galiausiai neliko nė vieno dievo gyvo, tik gelmėse skendėjo milžiniški jų kūnai. Net ir praėjus trisdešimčiai metų po Negandos niekas nežinojo, kas nutiko. Dievai tebebuvo mįslingos būtybės, nors baimė pažū atlėgo.

Sakoma, kad monetos dydžio dievo kūno gabalėlis gali atnešti laimę, nes jame glūdi keista, nesuprantama galia. Bet tik narsus žmogus ryžtųsi nerti ieškoti tokio lobio.

Tai irgi tiesa.

– Ar tai tikrai saugu? – kopėčiomis sunkiai kabarodamasis į pas-kubomis sukaltą medinį bokštelį paklausė keliaujantis pirklys. – Maniau, parūpinsi vietą kokioje nors valtyje!

– Visos valtys užimtos, – lipdamas jam įkandin maloniai pa-aiškino Harkas. – Ten sėdi gubernatorius, jo draugai, turtuoliai, skyrę pinigų ekspedicijai, jų šeimų nariai. Nė vienos laisvos vietelės! – Tai galėjo būti ir tiesa. Harkas nepatikrino. – Be to, vietos valtyse beprotiškai brangios. Čia bus dešimt kartų pigiau, o vaizdas dar geresnis!

Kol jie pasiekė viršų, pirklys užduso; nusišluostė veidą nosi-ne. Vyras, kuriam priklausė šis iškleręs bokštas, palydėjo pirklių su Harku prie dviejų nepatogių, ne itin patikimų suoliukų ir iš pirklio paėmė užmokestį už abu. Pučiant žvarbiam vėjui statinys girgždėjo, ir pirklys gūžėsi, spausdamas sau prie galvos kepurę. Jis nepastebėjo, kaip bokšto šeimininkas slapčia pamerkė akį Harkui ir sumokėjo komisinius.

Trijų metrų aukščio bokšteliai būdavo atgabenami tik per šven-tes ir turgaus dienomis. Jie išties nebuvo labai tvirti, ir Harkas žinojo, kad vėliau, kai ant sienų sulips pigiausius bilietus nusipir-kę žiūrovai, kils rimtas pavojus. Tačiau nusprendė to neminėti.

– Tikrai gerai matyti, – nenorom sutiko pirklys.

Ant krantinės ir prieplaukose susigrūdę žmonės vaizdo neuž-stojo. Uostas jau nuo ankstyvo ryto buvo sausakimšas ir net uolų viršūnės bei bokštai apspiesti žiūrovų. Visi norėjo matyti didelį, samčio formos uostą apačioje.

Nors kol kas neatrodė, kad jis vertas tokio dėmesio. Tai tebuvo viena iš daugelio gilių, tykių įlankų, idealiai tinkamų povandeniniams laivams, kurių čia buvo galybė. Greta siauručių „barakudų“ juodais geležiniais pelekais kėpsojo plokšti geležiniai „vėžliai“ su sraigtais užpakalyje. Šalia mažų senovinių „graibštukų“ iš medžio ir odos žvilgėjo plieno ir stiklo nardymo varpai.

Šiandien visi tie laivai plūduriavo prišvartuoti uosto pakraščiuose. Netrukus grįš didžiulis povandeninis laivas, tad reikėjo atlaisvinti kelią. Kai tasai pasirodys, visų akys įsmigs į jį – kiekvienam bus smalsu, ką jis pargabena.

– Regis, visi salos gyventojai susirinko paspoksoti! – sušuko pirklys.

– Slapūnė buvo *mūsų* deivė, – priminė Harkas. – Slapūnės Svaja vardą gavo nuo jos. Galima sakyti, ji... grįžta namo.

Iš tikro Slapūnė, be šios salos, valdė dar kelias, bet Harkas suteikė sau menininko laisvę. Kam tai rūpi? Ji gyveno labai seniai, Harkas dar net nebuvo gimęs. Dievai jau priklausė istoriniams laikams, o istoriją gali pasakoti kaip tik nori.

Diena buvo giedra, bet tolimas salas ties horizonto linija jau gaubė migla ir jų kontūrai buvo išblukę. Tai reiškė, kad artėja lietus. Harkas užuodė kepsninėse prie kranto kepamus krabus ir staiga jį apėmė neapsakoma meilė šiai salai. Keturiolika savo gyvenimo metų praleido uolėtose Slapūnės Svajos pakrantėse ir čia išmoko visko, ko jam reikėjo. Juk anksčiau ar vėliau žmonės ir daiktai atsidurdavo šioje saloje. Dažnai jie būdavo pagedę, pražuvę, bet tai nesvarbu. Jam patiko, kad čia atplaukdavo didelių laivų, kad skambėdavo įvairios tarmės, kad slapčia galėjai įsigyti bemaž ko tik nori. Patiko ir suktybės, ir alkis.

„Gaila, Jeltas to nemato, – pagalvojo jis, ir iškart suėmė nerimas. – Velniai rautų, kurgi tas Jeltas?“

Ryte Jeltas pakvietė Harką susitikti prie kalvės aptarti vieno vyruko pasiūlyto „darbelio“. Harkas pralaukė jo dvi valandas, tada pasidavė. Taip jau būna su tuo Jeltu. Kai reikalas rimtas, jis visada padės, bet paprastai ateina ir išeina kada panorėjęs, kaip koks katinas, nieko neaiškindamas ir neatsiprašinėdamas.

Harkas neabejojo, kad Jeltas užsiėmė įdomesniais darbais ir jį užmiršo. Vis dėlto širdį graužė nerimo kirminukas, ir šis sulig kiekviena valanda augo. Jeltas turėjo priešų, o praeitis jo buvo tokia, kad galėjo pasivijusi įgelti.

– Iš ko atpažinti „Bedugnės vaiką“? – Pirklys prisimerkęs pro žiūronus stebeilijosi į uostą.

– O, jį atpažinsit lengvai! – Harkas, kaip ir dauguma Slapūnės Svajos gyventojų, nepaprastai didžiavosi „Bedugnės vaiku“. – Jis ilgas kaip škuna, puikiai pritaikytas nardyti Pojūrėje. Trisdešimt irklų, juodas skaistplienis, dešimt žnyplių ir trys užpakaliniai sraigčiai. Geriausias ir didžiausias kada nors pastatytas paieškų laivas. Vos jį išvydę žmonės pratrūks valiuoti.

Paprastai į povandeninių laivų uostą kitų laivų neįleisdavo, išskyrus vieną kitą keleivinį lainerį, narų valtis ir krovinių vilkikus. Bet šiandien prieplaukoje buvo priešvartuotos trys iščiustytos baržos, kad keli išrinktieji galėtų stebėti, kaip grįžta „Bedugnės vaikas“.

– Štai ten gubernatoriaus jachta! – Harkas parodė paprastą žalią ir baltą vėliavą ant vienburio laivelio stiebo. – Joje bus susirinkę visi investuotojai – turtuoliai, apmokėję „Bedugnės vaiko“ ekspediciją. – Harkas įsivaizdavo juos pripampusius brangių

vynų ir vilties, su lošėju įkarščiu tyrinėjančius vandenis. – Šian-
dien jie susikraus turtus – arba žlugs, – pridūrė jis.

– Žlugs? – perklausė pirklys. – Dažnai taip nutinka?

– Kartais. – Pajutęs liguistą smalsumą, Harkas pasiskubino jį patenkinti. – Viena puikų povandeninį laivą „Nieko nenorėk“ gelmėje užpuolė gigantiškasis kalmaras, tad į uostą parsivilko nieko nepešęs. Kai iškilo į paviršių ir žmonės išvydo tuščius tinklus, pusė investuotojų iš nevilties metėsi į vandenį. Gubernatoriaus sargybiniai daugumą jų ištraukė, bet keli po drabužiais vilkėjo sunkius šarvinius marškinius ir metalinius šarvus. – Harkas rankos mostu pavaizdavo, kaip anie grimzta į dugną, ir pašaipiai pakraipė galvą.

Pirklys pralinksmėjo. Visuomet smagu įsivaizduoti, kaip tie bjaurybės turtuoliai sielvartauja ir skęsta. Žinoma, Harko akimis, ir pirklys buvo turčius. Taigi paties sąžinė nelabai graužė, kad šiek tiek paplonins jo piniginę. Harkas vylėsi tai padaryti dar saulei nenusileidus.

– Gigantiškasis kalmaras? – iš jaudulio pirklio balsas skambėjo slopiai. – Taigi šiuose vandenyse tebesama tų jūrų pabaisų?

– A, ten apačioje apstu pavoju! – džiaugsmingai patikino Harkas. – Aštriadantės žuvys baltomis akimis, kirmėlės, nusėtos geltonai šviečiančiais taškais! Šaltosios srovės ir verpetai! Duobės, kurios įsiurbia ir nutempia į Pojūrę! Juodos smailos uolos ir žiojintys plyšiai, kuriuose knibžda raudondančių! Jūrų ežiai, kurių dygliai tokio ilgumo, kaip jūsų ranka! Potvynių bangos, atnešančios geltonas medūzas, galinčias vienu prisilietimu nugalyti banginį!

Visi šie dalykai buvo tikri ar bent jau iš dalies tikri, ir tarnavo Harko tikslams. Harkas geriau už kitus žinojo, kad istorija – tai valiuta. Kas čia tokio, jei ją šiek tiek pagražinsi? Grįžęs namo į Vakarų žemyną pirklys metų metus mėgausis šiais pasakojimais.

Pirklys nusipurtė. Veikiausiai pagalvojo, kad po vandeniui viskas taip neregėta ir mišlinga. Tie žemyno gyventojai tikri keistuoliai. Jiems, ko gero, rodosi, kad sulig krantu žemė baigiasi, o salos tėra sieliai, plūduriuojantys pilkoje, neramioje jūroje. Čionykščiai, tokie kaip Harkas, po vandeniui praleido marias laiko ir žinojo, kad salos tėra kalnų viršūnėlės. Po vandens paviršiumi jų šlaitai toliau leidžiasi žemyn, kur ne kur stūkso kalnagūbriai, žioji prarajos, plyti niekam nežinomos lygumos ir styro stačios uolos. Kiekviena vieta turi savo gyventojų, jai būdingų kraštovaizdžio elementų, lobių ir staigmenų.

– Štai jis! – sušuko Harkas.

Uosto žiotyse jis pamatė lygų vandens plotelį, kur pailgas po vandeniui slypintis daiktas nepastebimai laužė bangas. Toje vietoje ant bangų supėsi kirai šaižiai krykaudami pakilo ir pešdamiesi tarpusavyje nuskrido dideliais būriais.

– Štai! Matot tą baltą putų juostą? Jie iškėlė periskopą!

Kiti žmonės irgi rodė pirštais ir šūkčiojo. Po kelių sekundžių iššovė nedidelė patranka, garsas nuaidėjo per visą uostą. Į dangų pakilo ir nusklendė baltas dūmų debesėlis.

Minia kurtinamai sustūgo. Kai povandeninis laivas namo pargabendavo dievą, visiems būdavo šventė. Vaikystėje Harkas nekantriai laukdavo tokių akimirkų ir išpūtęs akis stebėdavo, kas vyksta. Dabar ir vėl pajuto tą vaikišką jaudulį ir nerimą.

Vandens paviršiuje pasirodė juodas pailgas povandeninis laivas. Nuo bokštelio ir peilių geležtes primenančių pelekų nubėgo putotas vanduo, saulėje sutvisko žalvariniai iliuminatorių rėmai. Ant pirmagalio nupieštos šviesios maldaujančios akys buvo šlapios, tarsi sklidinios ašarų.

– Pamatė irklus, – sumurmėjo Harkas; jo žodžius nustelbė minios riaumojimas.

Aštuonių irklų buvo likę tik lūžgaliai. „Bedugnės vaikui“ pakilus aukščiau, jis pamatė, kad laivas ir daugiau nukentėjęs: nelikę vieno sraigto, užpakalyje viena korpuso dalis atsiknojusį, pro kreivą angą šnypšdamas veržiasi jūros vanduo. Kai žmonės tai pastebėjo, klegesio tonas pasikeitė. Priekinis skyrius veikiausiai sandarus – juk kas nors turėjo parvairuoti povandeninį laivą, bet tie, kurie sėdėjo gale, tikrų tikriausiai negyvi.

Pirklys prispaudė prie akių žiūronus ir palinko į priekį. Po nosimi vėrėsi istorija, kurią jis vėliau pasakos draugams, taigi tragedija jam tiko ne blogiau už pergalę. O gal net geriau. Istorijos – žiaurūs padarai, kartais tunkantys nuo kruvinų įvykių.

– Kur krovinyš? – paklausė jis. – Kodėl žmonės laksto po priekplauką? Kas ten vyksta?

– Atsidarė bokštelis! – pranešė Harkas. – kažkas iš jo išlipo... Kalbasi... Tikriausiai gubernatorius siunčia ten narus. Gali būti, kad po laivu kas nors pririšta!

Gubernatoriaus sargybiniai krante pasiruošė harpūnus ir pneumatinius šautuvus – jie pasirūpins, kad prie laivo priplauktų tik leidimą turinčios valtys. Jei koks savavalis plaukikas, naras ar povandeninis laivas pasuktų link „Bedugnės vaiko“, į jį susmigtų mirtini ginklai.

Narai saulėje blizgančiais šalmais sulipo į vandenį ir pradingo. Po penkių minučių vandens paviršius suraibuliavo. Prie didžiojo povandeninio laivo kai kas kilo – kai kas ilgas, plonas, apraizgytas tinklu...

– Koks didelis! – sušuko pirklys. – Nieko panašaus nesu matęs!

Daiktas tinkle – ne, *du* daiktai – buvo tokio pat ilgio kaip „Bedugnės vaikas“, bet ne storesni už žmogaus liemenį. Maždaug per vidurį jie buvo įlenkti, ir akimirką Harkas pamanė, kad daiktai lūžo gabenant. Bet putoms nusėdus jis įžiūrėjo, kad tie ploni daiktai lankstosi. Po plūduriuojančiu tinklu pamatė baltą ir raudoną kiautą, apkibusį juodomis jūržolėmis ir aplipusį moliuskais. Pro tinklo akį buvo išlindęs pilkas smailus nagas.

Jam žiūrint, tos neįtikėtino ilgumo kojos sujudėjo, susilenkė ir vėl išsitiesė.

Iš baimės ir susižavėjimo suspurdo širdis. Vieną akimirką jis vėl tapo mažu vaiku. Bemaž įsivaizdavo, kaip Slapūnė išnyra iš vandens, nusipurto tinklą ir taip užklykia, kad uolos virsta dulkėmis, o besirangantys jos plaukai užtemdo dangų...

Bet netrukus jis atgavo sveiką protą. Suvokė, kad tas kraupias kojas judina ne kas kita, o bangos, sukeltos besidarbuojančių narų.

– Ar tai ji? – tapydamas Harką už rankovės paklausė pirklys. – Ar tai Slapūnė?

– Ne, – atsakė Harkas. – Tai yra... taip. Jos dalys. Dvi kojos.

Škunos ilgio kojos, labai panašios į vorinio krabo. Nuostabus radinys, ir vis dėlto iš nusivylimo suspaudė krūtinę. Tai ko gi jis tikėjosi?

– Maniau, ji iš tų, turinčių žmogišką išvaizdą? – sumurmėjo pirklys.

P A D Ė K A

Norėčiau padėkoti Ellai, jaunai skaitytojai, parašiusiai man ir paklaususiai, ar galėčiau į kurią nors savo knygą įtraukti kurčią veikėją. Ji mano galvoje sukėlė nedidelį perversmą, ir aš sukūriau jūros pabučiuotuosius, o Ella tapo mano specialiste konsultante. Ačiū ir kitiems Nacionalinės kurčiųjų vaikų draugijos Jaunimo konsultacijų komiteto nariams (Amber, Adamui, Cam, Estherai, Francescai, Idai, Jaydenui, Jovitai, Lily, Lucy, Molly, Mollie, Luy, Reubenai, Rhodriui, Samui, Sarah'ai ir Zainui) už neįtikėtiną jų indėlį. Dėkoju savo redaktoriams (Jane Newman, Judithai Tarr ir Kayleigh Goacher, taip pat Ellai, Jovitai, Francescai ir Idai iš YAB); Rosie Eggleston; vyriausiajai redaktorei Rachelei Petty už tai, kad neapšaukė manęs, kai įteikiau pirmą juodrašį, vos vos didesnę už mėnulį, ir už tai, kad padėjo jį apkapoti iki knygos matmenų; agentei Nancy Miles; Martinui už tai, kad kelis mėnesius tvėrė kuoktelėjusią, sulaukėjusią, pusiau naktinį gyvenimą gyvenančią draugę, ištikta artėjančio termino krizės; Rhiannonai Lassiter už atgamtiškai išvalgius atsiliepimus; Robertui F. Burgessui už „Ships Beneath the Sea: A History of Subs and Submersibles“ („Laivai po jūra: povandeninių laivų ir povandeninių aparatų istorija“); Williamui Beebe už „Half Mile Down“ („Pusė mylios žemyn“); George'ui Taylorui ir Julietei Bishop (redaktoriams) už „The Deep: The Extraordinary Creatures of the Abyss“, „The Incredible Record-Setting Deep-Sea Dive of the Batysphere“, „Being Deaf: The Experience of Deafness“ („Gelmė: Nepaprasti bedugnių gyventojai“, „Neįtikėtinai rekordinis

batisferos panėrimas į gelmę“, „Būti kurčiam: Kurtumo patyrimas“); Carol Padden ir Tomui Humphriesui už „Inside Deaf Culture“ („Kurčiųjų kultūra iš vidaus“); Ry K. Holcomb, Samueliui K. Holcombui ir Thomasui K. Holcombui už „Deaf Culture Our Way: Anecdotes from Deaf Community“ („Kurčiųjų kultūra mūsų šaliai: Kurčiųjų bendruomenės anekdotai“); ir galiausiai visiems nardymo instruktoriams ir narams, parodžiuose man keistą gelmių didybę.

FRANCES HARDINGE

Vaikystę praleido dideliame sename name, nuo mažens įkvėpusiame ją kurti keistas istorijas. Oksfordo universitete baigusi anglų kalbą ji parašė kritikų džiaugsmingai sutiktą „Nakties skrydį“ ir laimėjo prestižinę Branfordo Boase'o premiją už pirmą romaną. Vėliau ji parašė daug puikiai įvertintų romanų, tarp jų buvo „Vien oda ir šešėliai“, „Veidas kaip stiklas“, „Gegutės daina“ ir *Costa* premiją laimėjęs „Melų medis“. Autorė garsi savo turtinga kalba.

Jaudinanti istorija apie klastingą ir pavojingą kaip vandenynas draugystę, apie šturpią kaip dievai kelionę...

„Kiekvienas turėtų perskaityti Frances Hardinge. Kiekvienas. Tučtuojau.“

Patrickas Nessas

„Viena geriausių mūsų istorijų pasakotojų.“

Sarah Perry, „The Essex Serpent“ autorė

„Hardinge kuria naują pasaulį ir jame įkurdina stebuklus. Tikra magija.“

M. R. Carey, „The Girl With All the Gifts“ autorė

„Naujas Hardinge romanas – visada didelis įvykis.“

Sunday Times

„Retas autorius geba sukurti tokią neįtikėtinai gražią šiuolaikišką pasaką.“

Guardian

Harkas ir Jeltas – našlaičiai, besisukantys kaip išmano, kad išgyventų. Jie visada buvo kaip broliai. Kai vienas papuola į bėdą, kitas tuoj pat skuba į pagalbą. Tačiau ne vieną tamsią paslaptį saugantis Jeltas iš Harko nuolat reikalauja daugiau, nei įmanoma. Sykį jūros gelmėse rastas lobis pakeičia vaikinių gyvenimus. Jiems ima aiškėti šurprios paslaptys apie kadaise gimtąjį salyną valdžiusius jūrų dievus, o tai, kas atrodė neįmanoma, pamažu ima virsti realybe. Tai įspūdingas, kvapą gniaužiantis romanas apie sudėtingą dviejų jaunuolių draugystę, ypatingą pagarbą užsitarnavusius jūros pabučiuotuosius, dėl nuolatinio nardymo praradusius klausą, monstriškas dievybes, tamsias paslaptis vandenyno gelmėse bei kartais gąsdinančią žmonių bei dievų prigimtį. Kūrinyje dera laukinė autorės fantazija, unikali mitologija, siaubo elementai bei ryškūs veikėjų portretai.

Britų rašytoja Frances Hardinge (g. 1973 m.) lietuvių skaitytojams jau pažįstama iš knygų „Melų medis“, „Veidas kaip stiklas“ bei „Gegutės daina“. Autorė rašo knygas, žavinčias įvairaus amžiaus skaitytojus – tiek suaugusiuosius, tiek paauglius, tiek storų romanų nesibaidančius vaikus. Ji meistriškai valdo žodžius ir lyg burtininkė jais iškeri įstabius paslaptingus pasaulius, o kasdienius gyvenimus pripildo šurpių paslapčių ir nenumatytų pavojų. Knyga „Gelmių šviesa“ 2020 m. nominuota „Lodestar“ apdovanojimui.

Redaktorė Renata Ustilaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Visos žmonių baimės suteka į Pojūrę, kaip kad upeliai ir upės į jūrą. Žmogaus baimė turi siaubingą galią. Ji viską keičia, viską iškreipia, visus varo iš proto. Baimė – tai juodos iščios, kur gimsta ir klesti pabaisos.

Povandeniniai Miriado dievai tokie pat tikri, kaip krantų linijos ir srovės, ir tokie pat negailestingi, kaip vėjai ir verpetai. Bet vieną dieną dievai susikovė, jie draskė vieni kitus į gabalus, žuvo šimtai salyno gyventojų, o Miriadas pasikeitė amžiams.

Nuo tų įvykių praėjo daug metų. Gyvenimas Miriado salyne tęsiasi lyg niekur nieko, nors dar ne visi pamiršo, ką reiškia bijoti jūros ir saugotis dievų pykčio. Kreivose Slapūnės Svajos gatvelėse gyvena Harkas ir geriausias jo draugas Jeltas. Kad išgyventų, berniukai pasitelkę visą išmonę ieško gėrybių, kurias būtų galima parduoti: šukuoja paplūdimius, nardo jūroje, rankindami dievų relikvijas. Tačiau po vandeniu kai kas nerimsta ir kviečia narsuolius leistis į paieškas. Tas kai kas labai vertingas. Ir labai pavojingas.

Tai, kas pavojinga ir kelia siaubą, taip pat ir nenumaldomai traukia. Tačiau kartais baimė yra šis tas daugiau nei tik vaizduotės padarinys. Kai kurios legendos pernelyg didingos, o paslaptys – pernelyg šurprios, kad nugrimztų į užmarštį.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-875-4

9 786094 418754